

nu for Tiden her i Landet, og det er den, man har ment at burde opretholde. Stor praktisk Betydning har dette Spørgsmaal vistnok ikke. Det er jo en Selvsjølge, at Statskassen ikke vil falde paa at rejse noget Søgemaal til Erstatning mod den paagældende Sømand for Udlæg, som den har haft i Anledning af Sømandens Sygdom i Udlandet, medmindre, den paagældende Sømand virkelig maatte siges at være i Besiddelse af Midler til at erstatte disse Udlæg. Det er noget, som lige over for de simple Søfolk jo vistnok vil høre til de ganske overordentlig store Sjældenheder, at det skulde være Tilfælde, men det kan jo naturligvis ikke benægtes, at der kunde foresalde Tilfælde, hvor en Sømand virkelig er i Besiddelse af Midler, og i saa Tilfælde kunde man jo tænke, at Statskassen kunde finde paa at rejse et Erstatningskrav mod Sømanden, og det er det, man ved denne Bestemmelse, som foreslaas føjet til § 90, udtrykkelig har villet formene Statskassen at gøre. Der er saa Forslaget under Nr. 12 til § 102. Denne Paragraf handler jo om Skipperens Ret til at anvende disciplinære Straffemidler mod Søfolk, der have forset sig, navnlig Retten til at indeholde visse Dele af deres Hyre, og saa føjes det til i Slutningen af Paragraffen, at naar man ikke længere kan indeholde noget af den paagældendes Hyre, fordi der allerede er indeholdt saa meget, gives der Skipperen Ret til som et Nødmiddel at anvende en ganske kort Tids Arrest. Man foreslaar at føje til, at det dog kun maa komme til Anvendelse, for saa vidt passende Arreststrum findes om Bord. Det er jo vistnok noget, der forstaaes af sig selv, at Skipperen ikke maa anvende saadan Arrest, undtagen der findes passende Arreststrum, men for en Sikkerheds Skyld har man anset det for rettest at tilføje det. Endelig er der et Forslag under Nr. 20 til § 228, der handler om, hvorledes Strid mellem Bjergene om Fordeling af Bjergelønnen skal afgøres. Det er den almindelige Regel med Hensyn til Bjergelønnen i Lovforslaget — for en stor Del til Forskiel fra den nuværende Ret — at naar der er Strid om Bjergelønnens Størrelse, skal Afgørelsen ske ad Rettens Vej og ikke ad Øvrighedens Vej. I Lovforslaget er der nu i § 228 sagt, at det ogsaa skal være Retten, der skulde stille Bjergene imellem, naar der var Uenighed mellem disse indbyrdes om den fastsatte Bjergeløns Fordeling imellem dem. Det er blevet bemærket i Udvalget, at meget ofte vil det være smaa Beløb, som det drejer sig om. Der kan være mange Bjergere, og naar Bjergelønnen

skal fordeles imellem dem, bliver det ofte kun meget smaa Summer, hvorom der er Tale, og de paagældende ville derfor jævnlig vistnok meget ønske at kunne faa deres Strid afgjort med Hurtighed uden at have nødig at gaa til Retten. Der gælder jo nu den Regel, at det er Amtmanden, der bestemmer Bjergelønnen og navnlig ogsaa bestemmer Bjergelønnens Fordeling mellem Bjergene indbyrdes. Man har ment, at man, uden at gøre noget Brud paa Princippet, maatte kunne opstille den Sætning, at naar Flertallet af Bjergene er enigt om at ønske at lade Sagen afgøre administrativt af Amtmanden efter indhentet Erklæring af Politimesteren og med Ret til Appel til Justitsministeren, saaledes som det nu er Tilfældet, saa burde man ikke nægte Flertallet denne hurtige Vej til at faa Sagen afgjort.

Foruden disse Ændringer, der altsaa tør siges ikke i nogen Maade at gribe forstyrrende ind i det foreliggende Lovarbejde, er der tilbage 5 Forslag, som ere af noget større Betydning, men dermed hænger det nu saaledes sammen, at de tre Forslag af disse fem i Virkeligheden staa i Forbindelse med hinanden og paa en Maade kunne siges kun at være eet Forslag. Jeg sigter derved til de Forslag, der ere stillede til § 114 under Nr. 13 og til § 135 under Nr. 17 og 18. Det, som det drejer sig om i disse Paragraffer, er Besvarelsen af det Spørgsmaal, til hvilken Plads i Afgangs- eller Ankomsthavnen Skipperen skal lægge sit Skib for at indtage Ladning eller for at løse. I Lovforslaget var det bestemt, at naar der ikke i Forvejen var truffet nogen Bestemmelse derom, navnlig altsaa i Certepartiet, skulde det bero paa Skipperen at vælge den Plads, han selv ansaa for den bekvemteste. Forslagene her gaa nu ud paa, at det skal være Afladeren eller Befragteren eller, for saa vidt der er flere Afladere eller flere Befragtere, Flertallet af Afladere eller Befragterne, der skal have Ret til at bestemme, til hvilken Plads Skibet skal henlægges for at indtage Ladning eller for at løse. Den sidste Maade at ordne dette Forhold paa er ikke blot stemmende med, hvad der maa anses for at være det sædvanlige i Danmark, men fremdeles stemmende i det væsentlige med, hvad der er vedtaget af den svenske Rigsdag, der altsaa paa dette Punkt har foretaget en Forandring i det oprindelige Lovforslag, saaledes, at hvis nu den danske Rigsdag vedtager de Ændringsforslag, der ligge for, vil man netop paa dette Punkt komme i nærmere Forstaelse med den svenske Sølov. Dette er